

Zadeva C-317/20

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

16. julij 2020

Predložitveno sodišče:

Landgericht Mainz (Nemčija)

Datum predložitvene odločbe:

10. junij 2020

Tožeča stranka:

KX

Tožena stranka:

PY GmbH

[...] (ni prevedeno)

Landgericht

Mainz (deželno sodišče v Mainzu, Nemčija)

Sklep

V sporu

KX

- tožeča stranka -

[...] (ni prevedeno)

proti

PY GmbH

- tožena stranka -

[...] (ni prevedeno)

zaradi plačila odškodnine

je 3. civilni senat Landgericht Mainz (deželno sodišče v Mainzu) [...] (ni prevedeno) 10. 6. 2020 sklenil:

1. Postopek se prekine.
2. Sodišču Evropske unije se na podlagi člena 267, prvi odstavek, točka (a), in tretji odstavek, PDEU zaradi razlage prava Unije predloži to vprašanje:

Ali je treba člen 18(1) Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (člen 18(1) Uredbe št. 1215/2012) razlagati tako, da ta člen poleg določbe o mednarodni pristojnosti vsebuje tudi določbo o krajevni pristojnosti nacionalnih sodišč v zadevah pogodb o potovanju, ki jo mora upoštevati sodišče, ki odloča v zadevi, če imata tako potrošnik kot potnik kakor tudi druga pogodbeni stranka, to je organizator potovanja, stalno prebivališče oziroma sedež v isti državi članici, končni namembni kraj potovanja pa ne leži v tej državi članici, temveč v tujini (tako imenovani „nepravi notranji položaji“), s to posledico, da lahko potrošnik, v okviru dopolnitve nacionalnih pravil o pristojnosti, zaradi izpolnitve pogodbenih zahtevkov tožbo proti organizatorju potovanja vloži pri sodišču, na območju katerega ima potrošnik stalno prebivališče?

Obrazložitev:

A.

1. Dejansko stanje v postopku pred predložitvenim sodiščem je tako:
2. Tožeča stranka od tožene stranke, ki je organizator potovanja s sedežem v [...] (ni prevedeno), Zvezna republika Nemčija, zahteva plačilo odškodnine za bolečine ter nadomestilo izgubljenega dobička in nadomestilo stroškov za gospodinjenje v skupni višini približno 43.000,00 EUR zaradi nesreče, do katere je prišlo 27. 7. 2015 med potovanjem tožeče stranke na zunanjem območju hotela [...] (ni prevedeno), Turčija. Tožeča stranka trdi, da je bila na stopnicah iz marmorja na zemljišču pogodbenega hotela tožene stranke v Turčiji prozorna snov iz soli in vlage. Opozoril, da so stopnice spolzke, naj ne bi bilo, tako kot naj tudi ne bi bilo varnostnih ukrepov proti spolzkosti na stopnicah, čeprav naj bi pred tem spodrsnilo že drugim gostom. Tožeča stranka naj bi zaradi spolzkosti stopnic padla in pri tem utrpela zlome trtice, medeničnega obroča in križnice, ki jih ni mogoče operirati, ter več udarnin, zaradi katerih deloma trpi še danes, tudi duševno. V poštev pridejo pogodbeni in odškodninski zahtevki.

3. Tožeča stranka je potovanje rezervirala v potovalni agenciji [...] (ni prevedeno) v [...] (ni prevedeno) Mainzu, Zvezna republika Nemčija, z uporabo sredstev za komuniciranje na daljavo, pri čemer je potovalna agencija posredovala pri sklenitvi pogodbe med tožečo stranko kot potnikom in toženo stranko kot organizatorjem potovanja, vendar pa sama ni postala pogodbeni stranka in tudi ni podružnica tožene stranke. Predmet pogodbe med strankama je bil skupni paket potovalnih storitev.
4. Tožeča stranka, ki je sama v času sklenitve pogodbe prebivala v Mainzu, Zvezna republika Nemčija, in tam še vedno prebiva, je tožbo vložila na Landgericht Mainz (deželno sodišče v Mainzu).
5. Tožeča stranka meni, da je Landgericht Mainz (deželno sodišče v Mainzu), na katero je vložila tožbo, krajevno pristojno, in v tej zvezi napotuje na člen 18 Uredbe (EU) št. 1215/2012 [...] (ni prevedeno) (v nadaljevanju: Uredba št. 1215/2012) [...] (ni prevedeno). Druga možnost člena 18(1) Uredbe št. 1215/2012 naj ne bi urejala le mednarodne pristojnosti, temveč tudi krajevno pristojnost sodišč v državi članici. Zato naj bi bilo pristojno sodišče glede na kraj stalnega prebivališča tožeče stranke kot potrošnika, torej Landgericht Mainz (deželno sodišče v Mainzu). Tožeča stranka le podredno predlaga odstop zadeve Landgericht Hannover (deželno sodišču v Hannoveru, Nemčija), ki je za toženo stranko splošno krajevno pristojno v skladu z nacionalnim pravom (člena 12 in 17(1) Zivilprozessordnung, nemški zakon o civilnem postopku; v nadaljevanju: ZPO).
6. Tožena stranka izpodbija krajevno pristojnost Landgericht Mainz (deželno sodišče v Mainzu) in predlaga, naj se tožba zavrne. Iz člena 18(1) Uredbe št. 1215/2012 naj ne bi izhajala pristojnost Landgericht Mainz (deželno sodišče v Mainzu), saj naj spor ne bi izkazoval zahtevanega čezmejnega elementa. Ta čezmejni element spora, o katerem je treba odločiti, pa naj bi bil pogoj za uporabo vseh določb Uredbe št. 1215/2012. V prid temu naj bi nenazadnje govorila uvodna izjava 4 zadevne uredbe. Uredba naj bi se omejevala na zahtevani minimum za dosego njenih ciljev in naj ne bi presegala tistega, kar je v ta namen potrebno. Bistvena osnovna ideja Uredbe št. 1215/2012 pa naj bi bila ureditev mednarodne pristojnosti, da bi se zagotovilo, da imajo stranke spora na razpolago sigurno krajevno pristojnost in da niso prisiljene k temu, da pravno varstvo iščejo v drugi državi članici oziroma tretji državi. Iz tega naj bi izhajalo, da namen zadevne uredbe načelno ni poseganje v nacionalne določbe o krajevni pristojnosti, če je z njimi zagotovljeno ustrezno pravno varstvo v tisti državi, ki ji stranka pripada [...] (ni prevedeno).
7. Zadostni tuji element naj ne bi izhajal iz same mednarodnosti paketnega potovanja oziroma iz končnega namembnega kraja potovanja v tujini.

B.

8. Določbe nemške zakonodaje, upoštevne za sprejetje odločitve o sporu, v različici, upoštevni za obravnavani primer, določajo:

Zivilprozessordnung (ZPO) (zakon o civilnem postopku)

9. Člen 12 Splošna krajevna pristojnost; pojem

Sodišče, ki je za osebo splošno krajevno pristojno, je pristojno za vse tožbe, vložene proti njej, razen če je za tožbo določena izključna krajevna pristojnost.

10. Člen 17 Splošna krajevna pristojnost za pravne osebe

1. Splošna krajevna pristojnost za občine, korporacije in tiste družbe, zadrage ali druga društva in tiste ustanove, zavode in premoženje, zoper katere je kot takšne mogoče vložiti tožbo, se določa glede na njihov sedež. Za sedež velja, če se ne izkaže kaj drugega, kraj uprave.

[...]

11. Člen 21 Posebna krajevna pristojnost za podružnico

1. Če ima nekdo za namene poslovanja tovarne, trgovine ali druge obrti podružnico, od koder se neposredno vodijo posli, se lahko proti tej osebi vse tožbe, ki se navezujejo na poslovanje podružnice, vložijo pri sodišču kraja, kjer je podružnica.

[...]

12. Člen 29 Posebna krajevna pristojnost glede na kraj izpolnitve

1. Za spore iz pogodbenega razmerja in glede njegovega obstoja je pristojno sodišče kraja, kjer je sporno obveznost treba izpolniti.

[...]

13. [določba glede prekinitve postopka pred nacionalnim sodiščem] [...] (ni prevedeno)

[...]

14. Člen 281 Odstop zadeve v primeru nepristojnosti

1. Če je sodišče na podlagi določb o krajevni ali stvarni pristojnosti sodišč nepristojno, se mora sodišče, na katero je bila vložena tožba, če je pristojno sodišče mogoče določiti, na predlog tožeče stranke s sklepom izreči za nepristojno in zadevo odstopiti pristojnemu sodišču. Če je pristojnih več sodišč, se zadeva odstopi sodišču, ki ga je izbrala tožeča stranka.

2. Predlogi in izjave glede pristojnosti sodišča se lahko podajo pred sodnim tajnikom. Sklepa ni mogoče izpodbijati. Spor začne teči pred sodiščem, navedenim v sklepu, ko to prejme spis. Sklep je za to sodišče zavezujoč.

[...]

15. Člen 513 Pritožbeni razlogi

[...]

3. Pritožba ne more biti utemeljena s tem, da je prvostopenjsko sodišče napačno izhajalo iz svoje pristojnosti.

Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (GG) (nemška ustava)

16. Člen 101

1. Izredna sodišča so nedopustna. Nikomur se ne sme odvzeti pravice do zakonitega sodnika.

[...]

C.

17. Za odgovor na to, ali mora Landgericht Mainz (deželno sodišče v Mainzu) sprejeti odločitev o zahtevkih tožeče stranke, ki jih ta uveljavlja v tožbi, je odločilno vprašanje, ali je Landgericht Mainz (deželno sodišče v Mainzu) krajevno pristojno za obravnavani spor.

18. V skladu z nacionalnimi določbami Zvezne republike Nemčije ni podana krajevna pristojnost Landgericht Mainz (deželno sodišče v Mainzu).

19. V skladu s splošnimi pravili glede krajevne pristojnosti v členih 12 in 17 ZPO je tudi v primeru, ko je tožeča stranka potrošnik in tožena stranka podjetje v pravni obliki družbe z omejeno odgovornostjo (GmbH), krajevno pristojno sodišče sedeža družbe kot tožene stranke. Uprava tožene stranke in s tem njen sedež sta v Hannoveru, tako da bi bilo v skladu s členoma 12 in 17 ZPO krajevno pristojno Landgericht Hannover (deželno sodišče v Hannoveru).

20. Podana tudi ni posebna krajevna pristojnost Landgericht Mainz (deželno sodišče v Mainzu), ki bi konkurirala določbam glede splošne krajevne pristojnosti. Iz člena 21(1) ZPO ne izhaja krajevna pristojnost Landgericht Mainz (deželno sodišče v Mainzu), saj potovalna agencija [...] (ni prevedeno) v Mainzu ni podružnica tožene stranke. Podružnica v smislu člena 21 ZPO je namreč vsaka poslovna enota, ki jo imetnik za določen čas ustanovi v drugem kraju kot kraju svojega sedeža, ki se vodi v njegovem imenu in za njegov račun in ki je praviloma samostojna pri sklepanju poslov in delovanju, to pomeni, da sprejema lastne odločitve [...] (ni prevedeno). Imetnik potovalne agencije pa ni tožena stranka,

temveč [...] (ni prevedeno); potovalna agencija se tudi ne vodi v imenu tožene stranke.

21. Na koncu krajevna pristojnost Landgericht Mainz (deželno sodišče v Mainzu) tudi ne izhaja iz člena 29 ZPO, saj ni nobenih opornih točk za to, da bi morale biti obveznosti tožene stranke iz skupnega paketa potovalnih storitev, pogodbeno dogovorjenega s tožečo stranko, opravljene v okrožju Landgericht Mainz (deželno sodišče v Mainzu). V okrožju Landgericht Mainz (deželno sodišče v Mainzu) zlasti ni nobenega letališča, od koder bi tožeča stranka lahko odpotovala v Turčijo. Ne glede na to se v nacionalni sodni praksi tako ali tako – bržkone prevladujoče – zastopa stališče, da v primeru pogodbe o potovanju kraj odhoda letala ne utemeljuje krajevne pristojnosti glede na kraj izpolnitve v skladu s členom 29 ZPO [...] (ni prevedeno).
22. Krajevna pristojnost Landgericht Mainz (deželno sodišče v Mainzu) bi kvečjemu lahko izhajala iz uporabe člena 18(1) Uredbe št. 1215/2012.

D.

23. V nacionalni sodni praksi in literaturi obstajajo različna stališča glede vprašanja, ali je treba določbo člena 18(1) Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (Uredba št. 1215/2012) razlagati tako, da ta določba v primerih, v katerih je potrošnik s stalnim prebivališčem v eni od držav članic z organizatorjem potovanja s sedežem v isti državi članici sklenil pogodbo o potovanju s končnim namembnim krajem potovanja v tujini (tako imenovani „nepravi notranji položaji“), omogoča določitev krajevne pristojnosti glede na kraj stalnega prebivališča potrošnika. Najvišja nacionalna sodišča tega vprašanja še niso razjasnila.
 - 1.
24. V skladu z verjetno prevladujočim stališčem v sodni praksi [...] (ni prevedeno) uporaba Uredbe št. 1215/2012 predpostavlja čezmejni element v tem smislu, da morata imeti potrošnik in druga pogodbeno stranka stalno prebivališče oziroma sedež v različnih državah članicah Evropske unije. Tuji element, potreben za uporabo Uredbe št. 1215/2012, pa naj nasprotno ne bi bil podan, če položaj izkazuje drugačno zvezo s tujino, na primer, da imata obe stranki stalno prebivališče oziroma sedež v isti državi članici, tuji element pa je podan le zaradi končnega namembnega kraja potovanja v tujini. Po eni strani naj bi iz uvodnih izjav zadevne uredbe izhajalo, da izjema od načela, da se pristojnost določa po stalnem prebivališču tožene stranke (uvodna izjava 15), v primeru potrošniških pogodb obstaja le zato, da se potrošnika zaščiti s pravili o pristojnosti, ki so zanj ugodnejša od splošnih pravil (uvodna izjava 18). Iz tega naj bi izhajalo, da je tako posebno varstvo potrebno le, če na podlagi mednarodnega trgovanja znotraj Evropske unije pride do velike oddaljenosti med stalnim prebivališčem potrošnika in načelno pristojnim sodiščem. Če pa zveza s tujino obstaja le zaradi končnega

namembnega kraja potovanja v tujini, naj torej tudi ne bi bilo potrebe po uporabi druge možnosti iz člena 18(1) Uredbe št. 1215/2012. Po drugi strani naj bi bilo treba upoštevati, da je treba določbe Uredbe št. 1215/2012 – če odstopajo od splošnega načela *actor sequitur forum rei* – razlagati restriktivno.

25. Poleg tega se v okviru tega stališča upošteva sodna praksa Sodišča Evropske unije glede Uredbe (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 (glej [...] (ni prevedeno) [sodbi z dne 19. decembra 2013, Corman-Collins, C-9/12, EU:C:2013:860, in z dne 17. novembra 2011, Hypoteční banka, C-327/10, EU:C:2011:745]). Ta naj bi morala veljati tudi za Uredbo (EU) št. 1215/2012 z dne 12. decembra 2012. V prid temu naj bi nenazadnje govorila uvodna izjava 4 preambule, v skladu s katero se uredba omejuje na zahtevani minimum za doseg ciljev uredbe in ne presega tistega, kar je v ta namen potrebno. Osnovna ideja Uredbe št. 1215/2012 pa naj bi bila ureditev mednarodne pristojnosti, da bi se zagotovilo, da imajo stranke spora na razpolago sigurno krajevno pristojnost in da niso prisiljene k temu, da pravno varstvo iščejo v drugi državi članici oziroma tretji državi. Iz tega naj bi izhajalo, da namen zadevne uredbe načelno ni poseganje v nacionalne določbe o krajevni pristojnosti, če je z njimi zagotovljeno ustrezno pravno varstvo v tisti državi, ki ji stranka pripada. V skladu s tem naj bi uporabi členov 17 in 18 Uredbe št. 1215/2012 v primeru, ko potrošnik iz ene države članice vložijo tožbo proti drugi pogodbeni stranki iz iste države članice, nasprotovala okoliščina, da imata obe stranki stalno prebivališče v državi in da čezmejnega elementa ni mogoče utemeljiti na drug upošteven način.
26. Namen členov 15 in 16 Uredbe (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 naj bi bilo varstvo zadevnega potrošnika pred tem, da bi se zanj uporabljal njemu nepoznan pravni red v morda njemu nepoznanem jeziku, ne pa razveljavitev ureditve nemškega civilnega postopka v primeru povsem notranjih sporov, ki niso v ničemer povezani s pravom Skupnosti. Tudi namen prenovljenega člena 18(1) Uredbe št. 1215/2012 naj ne bi bil ureditev nemškega procesnega prava v primeru povsem notranjih sporov. Dodatek, uveden s prenovljenim členom 18(1) Uredbe št. 1215/2012, v skladu s katerim potrošnik lahko začne postopek zoper drugo pogodbeno stranko „ne glede na stalno prebivališče druge stranke“ pred sodiščem kraja, kjer ima potrošnik stalno prebivališče, naj ne bi vodil do drugačne ocene. Zaradi dodatka naj ne bi odpadel potreben tuji element spora, temveč naj bi ga bilo treba razlagati tako, da dodatek postane upošteven izključno v tistih sporih, v katerih tožena stranka nima stalnega prebivališča v kateri od držav članic, to pomeni, da ga ima v tretji državi. Namen dodatka naj ne bi bila ustvaritev nove krajevne pristojnosti za potrošniške spore, temveč le posebne krajevne pristojnosti za tiste položaje, v katerih ima tožena stranka stalno prebivališče v tretji državi. V nasprotnem primeru bi posledica tega namreč bila, da bi bila glede vseh pogodb, navedenih v členu 17 Uredbe št. 1215/2012, pri katerih je udeležen potrošnik, sedaj utemeljena krajevna pristojnost glede na njegovo stalno prebivališče. Določbe nemškega civilnega procesnega prava o določitvi krajevne pristojnosti v skladu s členi 12 in naslednjimi ZPO bi s tem izgubile večji del njihovega področja uporabe.

27. Zgolj mednarodnost paketnega potovanja oziroma končni namembni kraj potovanja v tujini naj ne bi utemeljevala upoštevnega tujega elementa. Potreben naj bi bil vsaj normativni tuji element, ki (v primeru, kakršen je obravnavani) ni razviden. Upoštevno razmerje v okviru pogodbe o potovanju naj bi bilo utemeljeno med dvema pravnima subjektoma, ki imata stalno prebivališče oziroma sedež v državi. Pogodba o potovanju naj bi le predmetno zadevala mednarodno paketno potovanje. Morebitni poseg v skupek obveznosti v tujini, ki ga je tožena stranka prevzela s pogodbo, pa naj bi vzpostavljala le dejanski tuji element, ki posega v že obstoječe, originalno notranje pravno razmerje in se kaže zgolj kot posledica pogodbenih dogovorov.

2.

28. Na drugi strani pomemben glas v literaturi [...] (ni prevedeno) ne želi za čezmejni element brez nadaljnjega zahtevati, da morata imeti tožeča in tožena stranka stalno prebivališče oziroma sedež v dveh različnih državah članicah. To naj ne bi izhajalo iz besedila člena 18(1) Uredbe št. 1215/2012 niti v nemški niti v angleški ali francoski jezikovni različici. Namesto tega pa naj bi zakonodajalec Evropske unije pri prenovitvi člena 18 Uredbe št. 1215/2012, v nasprotju s členom 16 Uredbe (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000, razjasnil, da potrošnik lahko postopek začne pri sodišču glede na kraj njegovega stalnega prebivališča, ne glede na kraj sedeža podjetnika.

29. Dalje, člen 6(1) Uredbe št. 1215/2012, na katerega se sklicuje člen 17 Uredbe št. 1215/2012, naj bi zgolj predpostavljala, da ima tožena stranka stalno prebivališče v državi članici. Podlaga za pooblastilo v členih 67(4) in 81(1) in (2)(a), (c) in (e) PDEU naj prav tako ne bi vsebovala take zahteve kot je ne vsebuje člen 1(1), prvi stavek, Uredbe št. 1215/2012. Tudi iz člena 4(1) Uredbe št. 1215/2012 naj ne bi bilo mogoče izpeljati drugačnega zaključka. V tej zvezi se opozarja na to, da naj bi Sodišče Evropske unije v zadevi Owusu ([...] (ni prevedeno) [sodba z dne 1. marca 2005, C-281/02, EU:C:2005:120] za prej veljavno določbo v členu 2(1) Konvencije z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah) že prepričljivo navedlo, da na možnost njene uporabe ne vpliva, če imata tožeča in tožena stranka stalno prebivališče v isti državi članici. Sporočilo te sodbe naj bi bilo mogoče prenesti na člen 2(1) Uredbe (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 in s tem tudi na člen 4(1) Uredbe št. 1215/2012, ki je to določbo nasledil. To naj bi izhajalo iz drugega stavka uvodne izjave 34 Uredbe št. 1215/2012. To, da stalno prebivališče ali sedež obeh strank postopka v isti državi članici sekundarnemu pravnemu aktu ne nasprotuje že vnaprej, naj bi sicer potrjeval tudi člen 24, drugi stavek točke 1, Uredbe št. 1215/2012. Tam naj bi zakonodajalec Unije v okviru izključne pristojnosti za nekatere postopke, predmet katerih je najem/zakup nepremičnine, določil izbiro krajevne pristojnosti za položaj, ko imata tako lastnik kot tudi najemnik/zakupnik stalno prebivališče v isti državi članici. Če pa Uredba št. 1215/2012 v primeru, ko imata tožeča in tožena stranka stalno prebivališče v isti državi članici, ne bi bila upoštevna, naj nikoli ne bi prišli do uporabe njenega člena 24, drugi stavek točke 1. Zakonodajalec Evropske unije naj bi torej moral

imeti v mislih tudi „neprave notranje položaje“. Ta rezultat naj bi bilo mogoče potrditi tudi s prenovljenim členom 25(1), prvi stavek, Uredbe št. 1215/2012. Ta naj bi zadeval dogovore med strankami o krajevni pristojnosti „ne glede na njihovo stalno prebivališče“. Pavšalna domneva, da Uredba št. 1215/2012 *a priori* iz njenega področja uporabe izključuje položaje, v katerih imata tožeča in tožena stalno prebivališče v isti državi članici, naj ne bi imela nobene podlage. Člen 4(1) Uredbe št. 1215/2012 v luči upoštevne sodne prakse Sodišča Evropske unije v zadevi Owusu ter na primer člena 24, drugi stavek točke 1, in 25(1), prvi stavek, Uredbe št. 1215/2012 naj bi namreč dokazovali ravno nasprotno.

E.

30. Če se v postopku postavi vprašanje glede razlage prava Skupnosti, ki je pomembno za sprejetje odločitve, so za prekinitev postopka in predložitev vprašanja Sodišču Evropske unije pristojna sodišča, ki odločajo na zadnji stopnji (člen 267, tretji odstavek, PDEU). Za sodišče, ki odloča na zadnji stopnji in je dolžno predložiti vprašanje, gre v primeru, kadar zoper njegovo odločitev v konkretni zadevi ni pravnega sredstva [...] (ni prevedeno).
31. Landgericht Mainz (deželno sodišče v Mainzu) je na zadnji stopnji pristojno za odločitev o svoji krajevni pristojnosti oziroma nepristojnosti.
32. Pred vsebinsko presojo tožbenega predloga in presojo njegove višine mora zadevno deželno sodišče po uradni dolžnosti preizkusiti svojo lastno pristojnost v funkcionalnem, stvarnem, krajevnem in mednarodnem pogledu [...] (ni prevedeno).
33. Če bi predložitveno Landgericht Mainz (deželno sodišče v Mainzu) ocenilo, da je krajevno pristojno in bi tožeči stranki po presoji njenih predlogov po vsebini in višini prisodilo odškodnino za bolečine in nadomestilo za škodo, ki je posledica padca, pritožbeno sodišče te odločitve glede določitve krajevne pristojnosti v skladu s členom 513(2) ZPO ne bi več moglo preizkusiti, posledica česar bi bila, da bi bila v primeru razlage člena 18(1) Uredbe št. 1215/2012 kot določbe o krajevni pristojnosti, ki ne bi bila v skladu s pravom Unije, tožeči stranki s kršitvijo člena 101(1), drugi stavek, nemške ustave nepreklicno odvzeta njena pravica do zakonitega sodnika.
34. V primeru, ko bi se Landgericht Mainz (deželno sodišče v Mainzu) izreklo za krajevno nepristojno, bi moralo Landgericht Mainz (deželno sodišče v Mainzu) v skladu s predlogom tožeče stranke glede odstopa zadeve, podredno vloženim za ta primer, zadevo v skladu s členom 281(1) ZPO s sklepom odstopiti Landgericht Hannover (deželno sodišče v Hannoveru). Tega sklepa ne bi bilo mogoče izpodbijati; Landgericht Hannover (deželno sodišče v Hannoveru) bi bilo v skladu s členom 281(2), drugi stavek, ZPO vezano na odločitev Landgericht Mainz (deželno sodišče v Mainzu) glede njegove krajevne pristojnosti.
35. Pravilna razlaga prava Unije tudi ni tako očitna, da ne bi dopuščala nobenega razumnega dvoma („*acte clair*“ v smislu sodne prakse Sodišča v zadevi CILFIT,

[...] (ni prevedeno) sodba z dne 6. oktobra 1982, Cilfit in drugi, 283/81, EU:C:1982:335).

36. Na vprašanje za predhodno odločanje doslej tudi v sodni praksi Sodišča Evropske unije še ni bilo odgovorjeno. Odločba Sodišča Evropske unije, citirana v delu nacionalne sodne prakse [...] (ni prevedeno) [(sodba z dne 14. novembra 2013, Maletic, C-478/12, EU:C:2013:735)], se nanaša na člen 16 Uredbe (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000, katerega besedilo ni povsem enako besedilu člena 18 Uredbe št. 1215/2012. Poleg tega te odločbe že zato ni mogoče uporabiti za razjasnitev vprašanja za predhodno odločanje, ker je tuji element v tam presojanem primeru izhajal iz tega, da je imela potovalna agencija svoj sedež v drugi državi članici kot državi članici, v kateri je imel potrošnik stalno prebivališče in organizator potovanja sedež, in da Sodišče Evropske unije pravnega razmerja med potnikom in organizatorjem potovanja zato ni štelo za „povsem notranjega“, temveč ga je ocenilo kot neločljivo povezanega s pravnim razmerjem med potnikom in potovalno agencijo. Tak tuj element pa v tu obravnavanem primeru ni podan; tuj element lahko izhaja izključno iz samega končnega namembnega kraja potovanja.
37. Zato je Landgericht Mainz (deželno sodišče v Mainzu) dolžno vprašanje, navedeno v izreku sklepa, na podlagi člena 267, prvi odstavek, točka (a), in tretji odstavek, PDEU po uradni dolžnosti predložiti Sodišču v predhodno odločanje in postopek prekiniti do zaključka postopka pred Sodiščem.

[...] (ni prevedeno)